

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **P. R.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený panem R. J., narozeným dne X
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č. j. MD-9799/2022-160/3,
takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č. j. MD-9799/2022-160/3, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2022, č. j. MD-9799/2022-160/3 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních

činností (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 9. 9. 2021, č. j. MHMP 1422025/2021/NoM (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím uznal **správní orgán prvního stupně** žalobce vinným z přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o provozu na pozemních komunikacích**“). Toho se dopustil tím, že jako řidič motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích nerespektoval zákaz při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, čímž porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Dne 23. 3. 2021 v době kolem 11.20 hodin na Pražském okruhu D0 v úseku 9 km ve směru jízdy na D5 totiž žalobce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, a při jízdě držel v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
3. Za uvedený přestupek uložil **správní orgán prvního stupně** žalobci pokutu ve výši 2 500 Kč, a to podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Rovněž byla žalobci uložena povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Podstatný obsah žaloby

4. Nejprve žalobce v podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné pro existenci překážky věci rozhodnuté. V tomto ohledu odkázal na to, že policisté oznámili **správnímu orgánu prvního stupně** dva přestupky. Jeden měl spočívat v držení telefonního přístroje za jízdy a druhý v tom, že se plně nevěnoval řízení vozidla. Druhý z přestupků přitom **správní orgán prvního stupně** usnesením ze dne 8. 9. 2021, č. j. MHMP 1413889/2021/NoM (dále jen „**usnesení o odložení věci**“) odložil dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“). Dále žalobce podotkl, že jednání, jímž byly oba přestupky spáchány, bylo stejné, jen pokaždé jinak kvalifikované. V takovém případě však usnesení o odložení věci založilo překážku věci rozhodnuté. Byl-li tedy již jeden z přestupků mající původ v témže jednání odložen, nebylo podle žalobce možné o druhém přestupku rozhodovat. Došlo proto k porušení čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, neboť již byl za identické jednání zproštěn obvinění, když byla věc odložena.
5. Následně žalobce **správním orgánům** vytkl nedostatečnou určitost výroku. Nepodává se z něj totiž, co měl přesně držet ve své ruce, neboť výrok je formulován alternativně s tím, že byl postižen buď za držení telefonního přístroje, nebo jiného hovorového zařízení, nebo jiného záznamového zařízení, přičemž takto formulovaný výrok nelze akceptovat. V rámci individualizace výroku je podle žalobce vždy nutné, aby bylo zcela jasné, za co byl obviněný postižen, respektive co mu vůbec bylo skutkovou větou kladeno za vinu. Vyjmenování alternativních jednání tak nelze připustit. V tomto ohledu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2019, č. j. 5 As 396/2018-33.
6. Na to žalobce navázal námitkou, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci a jednání nebylo prokázáno. Není totiž zřejmé, za co přesně byl postižen a provedené důkazy neprokazují, co držel v ruce. Přetrvává podle něj důvodná pochybnost o tom, zda skutečně držel v ruce telefonní přístroj, hovorové zařízení, záznamové zařízení, nebo

navigaci. Podotkl, že již na místě samém tvrdil, že držel v ruce externí navigaci, což zopakoval i v průběhu správního řízení. Jeví se přitom, že správní orgány tuto variantu připouští, avšak mají za to, že i držení externí navigace je zakázané. S tím žalobce nesouhlasil, neboť se nejedná o telefonní přístroj, hovorové zařízení ani záznamové zařízení. Zmínil také, že drží-li řidič jiný předmět tak, že se nemůže plně věnovat řízení, jedná se o odlišný přestupek. Správní orgán prvního stupně podle něj v této souvislosti nesprávně interpretoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156.

7. Rovněž žalobce podotkl, že s ohledem na poznámku správního orgánu prvního stupně o účelovosti tvrzení o navigaci nelze usoudit, k jakému závěru vlastně dospěl. Za jediný řádný důkaz označil žalobce videozáznam, ze kterého však vyplývá mnoho alternativ. Nebylo jím tedy podle něj prokázáno, co přesně držel. Přitom teprve po tomto zjištění by bylo možné vést úvahy o podřazení daného zařízení pod některý ze zákonných pojmů a usuzovat o naplnění skutkové podstaty.
8. Dále žalobce v rámci své žaloby uvedl, že nezákonným je i výrok o správním trestu. K tomu konstatoval, že správní orgán prvního stupně shledal jednu okolnost v jeho prospěch a dvě okolnosti v jeho neprospěch. V rozporu s tím mu však byla uložena pokuta na samé horní hranici sazby a je tedy vyloučeno, že bylo přihlédnuto k okolnosti v jeho prospěch. V rámci výroku o správním trestu tak dle jeho názoru nejsou reflektovány skutečnosti, ke kterým správní orgán prvního stupně podle svého tvrzení přihlížel.
9. Závěrem žalobce vyjádřil nesouhlas s tím, aby byl na webových stránkách Nejvyššího správního soudu zveřejněn rozsudek v jeho věci a navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 18. 7. 2022 nejprve podrobně popsal průběh předcházejícího správního řízení a stručně shrnul námitky uplatněné v podané žalobě. Rovněž poukázal na postup zmocněnce žalobce v rámci správního řízení a zástupce žalobce. V této souvislosti pak citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33.
11. Dále žalovaný konstatoval, že žalobcem uplatněné námitky jsou liché. Ohledně překážky věci rozhodnuté zopakoval svou argumentaci, kterou uvedl již v rámci napadeného rozhodnutí. Zmínil, že postup správního orgánu prvního stupně spočívající ve vydání usnesení o odložení věci nebyl správný, avšak nezpůsobil nezákonnost prvostupňového rozhodnutí.
12. Rovněž žalovaný uvedl, že výrok prvostupňového rozhodnutí splňuje podmínky ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu. Judikatura citovaná žalobcem podle něj není přílehavá, neboť se zabývá jiným ustanovením zákona o provozu na pozemních komunikacích a aplikovat nelze ani obecné závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem.
13. Spáchání předmětného přestupku je dle názoru žalovaného zřejmé z videozáznamu, který je součástí spisového materiálu. V kontextu tohoto důkazu tedy neobstojí tvrzení, že žalobce držel v ruce navigaci.

14. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

15. Na vyjádření žalovaného k žalobě reagoval žalobce podáním doručeným zdejšímu soudu dne 3. 8. 2022. V něm uvedl, že poukazování žalovaného na postup jeho zmocněnce a zástupce je zbytečné a nehospodárné. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, pak označil za nedůvodný a zavádějící. Zmínil, že má právo na odvolání a jeho důvodnost je věcí odvolacího orgánu, přičemž se nejedná o zneužití práva.
16. Dále sdělil, že příslušnému senátu Nejvyššího správního soudu a žalovanému by pravděpodobně vyhovovalo, kdyby se doznal anebo nekladl procesní odpor. To však nebylo podezřelým z přestupku vytýkáno ani v období nesvobody. Rovněž žalobce připomněl, že je nemístné, aby jakákoliv autorita v rámci své argumentace poukazovala na jeho zastoupení zmocněncem a zástupcem. Dosud navíc nebylo prokázáno, že je Mgr. D. oprávněn jednat za žalovaného před soudem a vyjádření se jeví jako neopatřené uznávaným elektronickým podpisem.

V. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu zjistil zdejší soud následující podstatné skutečnosti.
18. Dne 30. 3. 2021 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 23. 3. 2021, č. j. KRPA-1945-191/ČJ-2021-000007 (dále jen „**oznámení přestupku**“) učiněné Policií České republiky. Z něj se podává, že žalobce porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Rovněž žalobce porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že se plně nevěnoval řízení vozidla. Ve vozidle přitom seděl sám. Žalobce se k tomu v rámci oznámení přestupku vyjádřil tak, že při řízení vozidla manipuloval s externí navigací a nesouhlasí se závěrem policistů o manipulaci s telefonem. K oznámení přestupku byly přiloženy další podklady. Konkrétně se jednalo o úřední záznam ze dne 23. 3. 2021 týkající se kontroly žalobce (dále jen „**úřední záznam**“), fotodokumentaci a CD obsahující videozáznam.
19. Z úředního záznamu se podává, že žalobci bylo při dopravní kontrole mimo jiné oznámeno porušení ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích tím, že za jízdy držel v ruce telefonní přístroj. Žalobce měl telefonní přístroj držet v pravé ruce na úrovni volantu a když si všiml hlídky, která jela na jeho úrovni služebním vozidlem, telefonní přístroj odložil. Propustnost předních bočních skel na vozidle řízeném žalobcem přitom nebyla žádným způsobem upravena, protože nebyl ztížen náhled do vozidla. Na přiloženém videozáznamu je zachycen řidič vozidla, který při řízení drží v pravé ruce na úrovni volantu technické zařízení.
20. Na základě oznámení přestupku a dalších podkladů správní orgán prvního stupně vydal příkaz ze dne 20. 4. 2021, č. j. MHMP 524489/2021/NoM (dále jen „**příkaz**“), jímž uznal žalobce vinným tím, že jako řidič motorového vozidla v provozu na pozemních komunikacích nerespektoval zákaz při jízdě vozidlem držet v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Dne 23. 3. 2021 v době kolem 11.20 hodin na Pražském okruhu D0 v úseku 9 km ve směru jízdy na D5 totiž žalobce řídil osobní motorové vozidlo tovární značky X, registrační značky X, a při jízdě vozidlem držel

v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Tím porušil ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a spáchal tak z nedbalosti přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona. Za to mu správní orgán prvního stupně uložil pokutu ve výši 2 500 Kč.

21. Proti vydanému příkazu podal žalobce odpor, a to prostřednictvím svého zmocněnce Ing. M. J. Správní orgán prvního stupně tedy předvolal žalobce k ústnímu jednání, které nařídil na 22. 6. 2021. Zmocněnec žalobce v návaznosti na to navrhl elektronické projednání věci spočívající v zaslání kopie spisu a stanovení lhůty pro vyjádření k podkladům rozhodnutí a dne 9. 6. 2021 nahlédl do spisové dokumentace. Následně správní orgán prvního stupně opět předvolal žalobce k ústnímu jednání, které nařídil na 18. 8. 2021.
22. Z nařízeného jednání se však zmocněnec žalobce podáním doručeným správnímu orgánu prvního stupně dne 15. 8. 2021 omluvil. V rámci tohoto podání se žalobce rovněž vyjádřil k podkladům rozhodnutí. Konkrétně poukázal na skutečnost, že policisté oznámili podezření ze spáchání dvou přestupků a řízení o druhém přestupku nebylo zahájeno a přestupek nebyl ani odložen. S ohledem na splnění podmínek pro případné projednání ve společném řízení se tak jedná o vadu, která je překážkou projednání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. K samotnému obvinění z přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích žalobce namítl, že tohoto přestupku se nedopustil. Spisový materiál podle něj neobsahuje dostatek podkladů pro učinění závěru, že držel telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. V této souvislosti poukázal i na skutečnost, že bezprostředně po zastavení policií se vyjádřil tak, že držel externí navigaci, která neumožňuje pořizovat záznam ani telefonovat, přičemž zákonodárce se rozhodl držení navigace nepostihovat. Z přiloženého videozáznamu pak dle jeho názoru vyplývá pouze to, že v ruce drží nějaké elektronické zařízení. O jaké zařízení se jedná však rozeznat nelze. Od samého počátku přitom tvrdí, že se nejedná o mobilní telefon, nýbrž navigaci. Policisté tak měli věc na místě ohledat nebo zadržet jako důkaz.
23. Dne 18. 8. 2021 se konalo ústní jednání v nepřítomnosti žalobce i jeho zmocněnce, na němž došlo k provádění důkazů. Posléze správní orgán prvního stupně učinil záznam o usnesení o odložení věci, jímž podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odložil věc přestupku žalobce (podezřelého) podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, neboť došlé oznámení neodůvodňovalo zahájení řízení o přestupku nebo předání věci. To odůvodnil tak, že dne 30. 3. 2021 obdržel oznámení přestupku, v němž byl žalobce oznamován mimo jiné pro přestupek ve smyslu ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích z důvodu porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. K tomu mělo dojít jednáním popsáním v bodě 19 tohoto rozsudku. Podle správního orgánu prvního stupně je však uvedené jednání definováno ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích a jeho porušení je součástí skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, přičemž ve věci uvedeného přestupku již bylo řízení zahájeno. Nemohlo se proto současně jednat o porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a tedy o přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k). Z tohoto důvodu tak musel věc odložit.

24. Dne 10. 9. 2021 vydal správní orgán prvního stupně prvostupňového rozhodnutí. Proti tomu podal žalobce blanketní odvolání, v němž pouze požádal o zaslání kopie protokolu o ústním jednání, úředního záznamu a obsahu spisu. Taktéž požádal žalovaného, aby ho před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat. Podané odvolání ani přes výzvu žádným způsobem nedoplnil. Žalovaný tak vydal napadené rozhodnutí, jímž podané odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

25. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právní stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Zejména zdejší soud vycházel z následujících ustanovení právních předpisů.
26. Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky *správní orgán, aniž řízení zahájí, věc usnesením odloží, jestliže došlé oznámení neodůvodňuje zahájení řízení o přestupku nebo předání věci.*
27. Podle ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích *je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvlášti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.*
28. Podle ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích *nesmí řidič při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
29. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.*
30. Podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích *se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.*
31. Zdejší soud nejprve posuzoval žalobní námitku týkající se existence překážky věci rozhodnuté z důvodu vydání usnesení podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky. V tomto ohledu předesílá, že již ze samotného znění ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky vyplývá, že věc se podle tohoto ustanovení usnesením odkládá, aniž by bylo řízení o přestupku zahájeno. Z povahy věci je tedy zřejmé, že takové usnesení není možné vydat po zahájení řízení o přestupku, ale pouze před jeho zahájením.
32. V projednávané věci však již bylo v době vydání usnesení o odložení věci správní řízení o daném skutku zahájeno, a to v důsledku vydání příkazu. Věc tedy nemohla být podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky odložena. Z výroku usnesení o odložení věci se pak podává, že byla odložena věc přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Z jeho odůvodnění navíc vyplývá, že správní orgán prvního stupně si byl vědom toho, že řízení o přestupku ve věci předmětného jednání žalobce již bylo zahájeno. K tomu

doplnil, že dané jednání je definováno ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, jehož porušení je součástí skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 téhož zákona, a nemůže se proto současně jednat o porušení ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o provozu na pozemních komunikacích a přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k). Lze tak v zásadě říci, že usnesením o odložení věci správní orgán prvního stupně „odložil“ toliko právní kvalifikaci věci, a nikoliv věc samotnou. Postupoval tedy nesprávně, neboť takové usnesení neměl vůbec vydávat, avšak probíhající řízení nebylo tímto zcela nadbytečným úkonem nijak dotčeno.

33. Nadto nelze pominout, že ke vzniku překážky věci rozhodnuté by v důsledku usnesení o odložení věci dojít ani nemohlo, neboť usnesení vydané podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky takovou překážku nezakládá. Nelze jej totiž podřadit pod výčet rozhodnutí uvedený v ustanovení § 77 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomu lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 162/2012-44, který se sice týká předchozí právní úpravy, nicméně z jeho závěrů lze i nadále vycházet.
34. Zdejší soud tak uzavírá, že žalobce nebyl vydáním usnesení o odložení věci obvinění zproštěn, jak nesprávně dovozuje, a nebyla jím založena překážka věci rozhodnuté. Lze sice skutečně konstatovat, že správní orgán prvního stupně pochybil, když postupoval podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky a usnesení o odložení věci vydal, jak ostatně zmínil v napadeném rozhodnutí i žalovaný. Nicméně s žalovaným se lze ztotožnit i v tom, že vydání usnesení o odložení věci nezpůsobuje s ohledem na výše uvedené nezákonnost napadeného rozhodnutí. Uvedená námitka žalobce tak není důvodná.
35. Dále se zdejší soud zabýval námitkou, že správní orgány zjistily nedostatečně skutkový stav věci. Tuto námitku posoudil jako důvodnou. Správní orgán prvního stupně měl porušení povinnosti uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích za prokázané na základě videozáznamu pořízeného policejní hlídkou, úředního záznamu a oznámení přestupku. K tomu v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156, nejprve uvedl, že z videozáznamu je zcela zřetelné, že žalobce při řízení motorového vozidla ovládal jiný technický prostředek (zařízení) a tudíž byla jeho pozornost při řízení značně snížena. Námitka, že se jednalo o externí navigaci, podle něj nesnižuje odpovědnost za takový přestupek a je zcela účelová. Následně tedy uzavřel, že z videozáznamu vyplývá, že žalobce v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích držel za jízdy vozidlem v pravé ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Žalovaný se posléze touto otázkou zabýval v odvolacím řízení pouze zcela obecně, když na straně 3 napadeného rozhodnutí toliko potvrdil závěry učiněné správním orgánem prvního stupně.
36. V souvislosti s tím zdejší soud předně podotýká, že odpovědnost za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích lze dovodit pouze v případě, že obviněný skutečně v rozporu s ustanovením § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Ne každé technické zařízení je však možné podřadit pod pojem „telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení“. To ostatně vyplývá i

z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5 As 77/2010-156, jehož závěry argumentoval i správní orgán prvního stupně. V tomto rozsudku sice Nejvyšší správní soud uvedl, že „ze smyslu a účelu ust. § 22 odst. 1 písm. f) bodu 1. zákona o přestupcích přitom jednoznačně vyplývá požadavek na zamezení situace, kdy řidičova pozornost při řízení je snížena ovládnutím jiného technického prostředku („zařízení“) než vozidla samotného.“ Nicméně ohledně pojmů „hovorové zařízení“ a „záznamové zařízení“ uzavřel, že „není pochyb (a stěžovatel to též nenapadá), že „hovorovým zařízením“ podle tohoto ustanovení je produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), který může sloužit k hovoru (pravidelně mobilní telefon). Používá-li tedy ve stejné souvislosti zákonodárce pojem „záznamové zařízení“, je evidentní, že tím myslí právě produkt lidské činnosti (výrobek, zařízení), které může sloužit k pořízení záznamu (tedy i videokamera, diktafon, fotoaparát, apod.). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že fotoaparát je přístrojem podřaditelným pod pojem „záznamové zařízení“ užitým v § 22 odst. 1 písm. f) bodě 1. zákona o přestupcích.“

37. Z těchto závěrů Nejvyššího správního soudu rozhodně neplyne, že je pro účely odpovědnosti za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích nerozhodné, jaký technický prostředek řidič vozidla při řízení drží. Naopak je třeba pojmy uvedené v ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) vykládat. Z výkladu učiněného Nejvyšším správním soudem se pak podává, že pod pojem „hovorové zařízení“ je možné podřadit pouze produkt lidské činnosti, který může sloužit k hovoru, a pod pojem „záznamové zařízení“ pouze zařízení, jímž je možno pořídit záznam (zvukový, obrazový, písemný či jiný). Takovým zařízením však externí navigace být nemusí a zpravidla ani nebude. Pokud by zákonodárce chtěl postihovat držení externí navigace (nebo jakéhokoliv jiného přístroje) při řízení stejným způsobem jako držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení, mohl jistě zvolit obecnější pojem, pod který by takové zařízení bylo možné podřadit, popř. by to mohl v zákoně výslovně uvést. To však zákonodárce neučinil a v projednávané věci není na místě toliko na základě teleologického výkladu extenzivně rozšiřovat působnost dané normy i na zařízení pod užitý pojem nespadaající. V případě manipulace se zařízeními nespadaajícími pod ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích připadá do úvahy např. naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích, a to porušením ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Závěr, že je nerozhodné, zda žalobce ovládal externí navigaci či jiné zařízení, tak nemůže obstát.
38. Bylo tedy třeba, aby správní orgány řádně zjistily stav věci, zejména zda žalobce držel v ruce při řízení telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, či něco jiného. Zdejší soud se ztotožňuje se závěrem správního orgánu prvního stupně, že z videozáznamu pořízeného policejní hlídkou vyplývá, že žalobce držel při řízení v ruce technické zařízení (to ostatně nerozporoval ani on sám). Není už však možné přesně určit, o jaké zařízení se jedná. To se podává pouze z úředního záznamu a oznámení přestupku, v nichž je uvedeno, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj. Použitelnost úředních záznamů a oznámení jako důkazů v přestupkovém řízení je ovšem v rámci judikatury Nejvyššího správního soudu pojmována značně omezeně. Např. v rozsudku ze dne 22. 6. 2016, č. j. 1 As 60/2016-30, k tomu Nejvyšší správní soud uvedl: „Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu genezí spočívající v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako

důkazů v přestupkovém řízení. Tyto závěry soud vyslovil především v rozsudcích ze dne 22. 1. 2009, č. j. [1 As 96/2008 - 115](#), č. [1856/2009 Sb. NSS](#), ze dne 9. 9. 2010, č. j. [1 As 34/2010 - 73](#), č. [2208/2011 Sb. NSS](#), nebo ze dne 17. 6. 2011, č. j. [7 As 83/2010 - 63](#). Pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. [4 As 118/2013 - 61](#), dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. [1 As 45/2013 - 37](#), nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. [10 As 25/2014 - 48](#), nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. [8 As 152/2014 - 30](#).”

39. Jak již bylo naznačeno výše, nelze v projednávané věci kromě úředního záznamu a oznámení přestupku z žádného jiného podkladu založeného ve správním spisu dovodit přesvědčivý závěr o tom, jaké zařízení držel žalobce v ruce. Současně informace vyplývající z úředního záznamu a oznámení přestupku žalobce výslovně rozporoval, a to jak v rámci svého vyjádření uvedeného na samotném oznámení přestupku, tak v rámci probíhajícího správního řízení. Neuváděl přitom žádným způsobem nemyslitelné či nereálné alternativy skutkového děje. S ohledem na shora citované závěry Nejvyššího správního soudu proto nejsou úřední záznam a oznámení přestupku v projednávané věci pro prokázání skutečnosti, že žalobce držel v ruce telefonní přístroj, dostatečné. Bylo tak na místě pořídit další podklady, které by skutkový stav náležitě osvětlily. Kupříkladu se nabízelo vyslechnout přítomné policisty jako svědky (srov. např. body 17 a násl. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018-34).
40. Lze tedy uzavřít, že správními orgány nebylo postaveno najisto, zda žalobce skutečně držel při řízení v ruce telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení, či nikoliv. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci proto nelze dovodit naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích. Skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, tedy nemá oporu ve spisu a bude vyžadovat zásadní doplnění, protože je nutné napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
41. Nad rámec výše uvedeného zdejší soud podotýká, že se nezabýval dalšími námitkami žalobce týkajícími se nedostatečné určitosti popisu skutku ve výroku rozhodnutí a nezákonnosti části výroku o trestu. Jejich posouzení je totiž nadbytečné, neboť by nemělo pro další řízení význam. V dalším řízení bude nutné případně provést další dokazování, jehož výsledek nelze předjímat. Není tedy jisté, zda bude skutečně žalobce uznán vinným z přestupku, respektive z jakého. Řešit otázku určitosti popisu skutku ve výroku a nezohlednění skutečností rozhodných pro uložení sankce je proto předčasné (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 7 As 91/2015-79).
42. Nesouhlas žalobce a jeho zástupce se zveřejněním rozsudku v této věci s osobními údaji na webu Nejvyššího správního soudu zdejší soud nepovažoval za žalobní námitku, neboť se nijak netýká napadeného rozhodnutí či řízení, které jeho vydání předcházelo. Tímto nesouhlasem se tak blíže nezabýval.

43. Pro úplnost je třeba ještě uvést, že na projednávanou věc nelze aplikovat závěry uvedené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 36/2019-33, na které odkazoval žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě. Je sice pravdou, že žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí toliko blanketní odvolání bez uvedení důvodů a tyto důvody ani na výzvu nijak nedoplnil. Avšak v rámci probíhajícího správního řízení nebyl zcela pasivní s tím, že by si všechny své námitky ponechal až do své žaloby. Naopak skutečnost, že zařízením, které držel v ruce, je externí navigace, uvedl již při kontrole v rámci oznámení přestupku a stejně argumentoval i ve svém podání doručeném správnímu orgánu prvního stupně dne 15. 8. 2021 (označeném jako vyjádření k podkladům rozhodnutí). Nelze proto dovodit, že by žalobce uvedl okolnosti týkající se skutkového stavu věci až v rámci podané žaloby a zneužil tak práva snahou přesunout celé dokazování na správní soud.

VII. Závěr a náklady řízení

44. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil bez jednání napadené rozhodnutí, neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spisech a vyžaduje zásadní doplnění. Věc rovněž vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud zároveň neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a prvostupňové rozhodnutí nezrušil zejména s ohledem na to, že vady tohoto rozhodnutí může případně napravit i žalovaný v rámci odvolacího řízení.
45. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). S ohledem na vše výše uvedené se bude muset zabývat především tím, zda skutečně žalobce držel při řízení telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení a porušil tedy ustanovení § 7 odst. 1 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích. Za tímto účelem bude případně nutné opatřit další podklady a náležitě zjistit skutkový stav.
46. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
47. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, náklady na odměnu jeho zástupce, jímž byl do 13. 7. 2023 zastoupen, za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zdejší soud nepřiznal žalobci odměnu za úkon právní služby spočívající v podání repliky, jelikož se nejednalo o úkon provedený účelně. Zdejší soud totiž podání repliky žalobci neuložil a žalobce v ní v zásadě pouze odmítl názor žalovaného uvedený ve vyjádření k žalobě. Pro věc tedy nepřineslo podání repliky nic nového. Jelikož zástupce, jímž byl žalobce do 13. 7. 2023 zastoupen, byl plátcem daně z přidané hodnoty, zahrnují náklady řízení v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 s. ř. s. též částku 1 428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %. Žalobce sám ani jeho další zástupce již žádné úkony ve věci neučinili. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 11 228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 23. února 2024

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce